

store Nederlag, men den er dobbelt frygtelig, fordi de har været saa højt oppe, som de har været, og der skal Aar til, inden det tyske Folk kommer paa det jævne, der skal en ny Slægt til. Jeg tror ikke paa, at det tyske Folk blev et andet den Dag, de fik Republik, og Kejser Wilhelm var taget til Holland; det er ikke synderlig anderledes nu, end det tidligere har været, der skal en Udvikling til, og uden videre at overgive de danske i 2den Zone, i Flensborg og i Landsognene, til preussisk Behandling, er saa haardt, at jeg ikke kan tænke mig, at nogen Dansk, som ret faar Øje for den Skæbne, der venter dem dernede, som har stemt for Danmark, kan tænke: Ja, men det kan vi ikke gøre noget ved, og det vil vi ikke gøre noget ved.

Den ærede Ordfører (Borgbjerg) sagde: Ja, nu ønsker man i Flensborg at blive internationaliseret, men det er jo en Sag, som kun angaar Flensborg, det maa Flensborg henvende sig om til den Magt, hvorunder de lever, og eventuelt til Folkenes Forbund, men det kommer ikke os ved. (Ordføreren [Borgbjerg]: Som Medlem af Folkenes Forbund!). Ja, meget langt ude i Periferien. (Ordføreren [Borgbjerg]: Nej, vi er da indmeldt!). Ja, jeg kan ikke slaa mig til Ro med, at vi som Medlem af Folkenes Forbund skulde faa en lille Anpart i, hvordan det skulde gaa med de Danske i Flensborg. Jeg kan ikke slaa mig til Ro dermed og sige, at nu har vi en god Samvittighed, fordi vi er blevet Medlem af Folkenes Forbund. Nej, vi har her en Pligt, som vi ikke kan skyde til Side; naar der dernede fra kommer Ønsker, maa vi sørge for at staa ved Siden af og hjælpe disse Ønsker frem saa langt, som det paa forstandig Maade kan gøres baade for dem og for os. Men det sker ikke ved at sige, at vi er Medlem af Folkenes Forbund, og at de skal henvende sig til den Magt, hvorunder de lever og eventuelt til Folkenes Forbund, nej, vi skal staa ved Siden af dem baade i Paris og hvor det ellers skal være. Det er Sagen. Derfor maa vi ogsaa kræve af enhver Rigsdag og ethvert kommende Ministerium og — det var ogsaa det, jeg nævnte paa Amalienborg den Nat — ogsaa af det nuværende Ministerium, at der intet forsømmes i denne Henseende.

Det er jo muligt, at Tanken om Internationalisering ikke vil vise sig praktisk, det ved jeg ikke; thi ligesom mange andre Ord kan betegne en Ting paa forskellig Maade, saaledes ogsaa dette og maaske i højere Grad dette. Et Land eller et Stykke Land, nogle Byer kan komme ind

under internationalt Styre eller gøres neutralt paa en eller anden Maade. Det er ogsaa meget vel muligt, at det ikke kan gøres. Noget saadant ligger ikke i Fredstraktaten, det er sikkert nok, det skal alt-saa ske ved en særlig Forhandling med de allierede Magter, men det kan man heller ikke undslaa sig for ved at henvise til, at det kan de allierede Magter ikke forhandle med Tyskland om; thi det kan de meget godt. Ændringer i Fredstraktaten forhandles der om paa saa mange Punkter, og her kan der ogsaa finde en Forhandling Sted, hvis man vil. Men det er muligt, at der kan blive stillet saadanne Betingelser for en saakaldt Internationalisering, at de ikke lader sig opfylde, heller ikke af os, og det maa vi selvfølgelig overveje og tage vor Beslutning om, hvis det kommer til at foreligge. Men den Mulighed, at det kan komme til at foreligge paa en saadan Maade, skal ikke paa Forhaand virke saa afskrækkende, at vi overhovedet ikke vil staa ved vore nationale Brødres Side, naar de fremsætter deres Ønsker.

Det er ogsaa muligt, at der paa anden Maade kan gøres noget for de danske Sønderjyder der nede. Det kan der sikkert. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) oplæste en Artikel, som har staaet i „Heimdal“; jeg har ogsaa læst den. Der peges der paa nogle Ting, der mulig kan gøres; om end det kun er lidt, der kan være Tale om, vil det dog være naturligt for enhver kommende dansk Regering at gøre alt, hvad der kan gøres for at hjælpe paa Forholdene der nede. Det maa gøres gennem Fremsættelse af Ønsker overfor de allierede Magter, det er dem, vi har med at gøre; vi har intet med Tyskland at gøre. Det, som skal afstaas, skal afstaas af Tyskland til de allierede Magter. Der er jo Traktatbestemmelser i Fredstraktaten, og hvilke Dokumenter de skal oprette imellem hinanden, skal jeg ikke udtale mig om, det ved jeg intet om; men naar det er sket, vil de allierede Magter efter det Løfte, der er givet, overdrage til os, hvad de har faaet. Og her maa vi selvfølgelig gaa bestemt ud fra, at den saakaldte 1ste Zone tilfalder os uden Afkortning eller Afprutning af nogen Art. Her er ikke Tale om, at vi kan være med til at revidere Fredstraktaten sammen med Tyskland og saa henvende os til Paris for at faa den lavet om. Men det kan her være rigtigt, at vi passer nøje paa, om det ikke er muligt at faa de allierede til at paalægge Tyskland visse For-